

Arrest

nr. 285 584 van 28 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 januari 2023.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2. In het kader van zijn tweede en huidig verzoek herhaalt verzoeker dat zijn vader in Albanië als overleden staat geregistreerd en dat er ginds een vals graf is. Hij stipte tevens aan dat zijn invaliditeitsuitkering gestopt werd uit wraak omdat hij indertijd met de media contact had gehad. Hij verklaarde dat hij intussen zijn DNA-profiel aan de Belgische justitie had overgemaakt die ook een vergelijkend onderzoek deed van een aantal foto's waarop zijn vader zou staan. De Belgische overheid vroeg in het kader van het onderzoek informatie aan de Albanese ambassade die de nodige informatie evenwel niet overmaakte. Hij verklaarde niet te weten wat er met hem bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou kunnen gebeuren, maar vernam wel in het algemeen dat er onderzoeksjournalisten waren gedood. Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legde hij documenten in verband met de hierboven vermelde DNA-analyse neer.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) de commissaris-generaal in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming geoordeeld heeft dat verzoeker niet aangetoond heeft dat zij bij een terugkeer naar Albanië ook maar enige vrees voor vervolging of ernstige schade zou moeten koesteren omwille van zijn zoektocht naar zijn vader.

(ii) verzoeker niet in beroep gegaan is tegen de beslissing van de commissaris-generaal inzake zijn eerste verzoek om internationale bescherming.

(iii) verzoeker teruggekeerd is naar Albanië en zich in het huis gevestigd heeft waar ze oorspronkelijk woonde alwaar ze geen problemen met de autoriteiten of met de medeburgers ondervonden heeft.

(iv) verzoeker reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming aangehaald heeft dat hij naar België kwam om aan de hand van een DNA-analyse zijn verwantschap met zijn vader aan te tonen en dat verzoeker niet aangetoond heeft dat de Albanese autoriteiten hem in het verleden daadwerkelijk tegengewerkt zouden hebben. Integendeel uit de door hem neergelegde documenten is immers gebleken dat de Albanese autoriteiten op zijn verzoek een onderzoek hadden gevoerd en zich tot de Belgische autoriteiten gericht hebben. In het kader van zijn tweede beschermingsverzoek beperkt verzoeker zich tot een blote bewering dat de Albanese ambassade geen informatie zou hebben overgemaakt zonder dit te concretiseren noch met documenten te onderbouwen volstaat dan ook hoegenaamd niet om heden anders te besluiten, des te meer gelet op haar verklaringen afgelegd in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming.

(v) dat verzoeker geen eenduidige verklaringen afgelegd heeft omtrent de redenen waarom hij zijn invaliditeitsuitkering kwijtgespeeld is.

(vi) het verzoek om internationale bescherming van zijn broer eveneens niet-ontvankelijk verklaard werd.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die de verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek, dat zij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Met zijn betoog in het verzoekschrift, alwaar verzoeker aangeeft dat hij bijkomende verklaringen afgelegd heeft, gaat hij eraan voorbij zijn eerste verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond verklaard werd. Uit deze beslissing van de commissaris-generaal van 18 januari 2021 blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken erkend heeft geen enkele vrees bij terugkeer te moeten koesteren en ook zijn houding was niet in overeenstemming met een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts toonde verzoeker niet aan dat hij daadwerkelijk door de Albanese autoriteiten tegengewerkt werd in zijn zoektocht naar zijn vader. Uit niets bleek dat de weigering van zijn autoriteiten om een DNA-test uit te voeren en het graf van zijn vader te openen voor hem daadwerkelijk een motief zou geweest zijn om

zijn land te verlaten, aangezien zijn verzoek om zijn vaders vermeende graf te openen reeds een drietal jaar nadat hij vernomen had dat zijn vader nog leefde door de Albanese justitie behandeld werd waarna hij nog ongeveer twee decennia probleemloos in Albanië bleef wonen. Het feit dat hij naar België kwam om hier zijn vader te zoeken die in 1969 verdween, om aan de hand van een DNA-test hun verwantschap aan te tonen en ook om informatie te vergaren over de moord op M. S. was verder een motief dat op zich geen enkel verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming. Betreffende het feit dat hij al enkele jaren geen invaliditeitsuitkering meer kreeg, werd opgemerkt dat hij een juridische procedure aanhangig had gemaakt die ten tijde van zijn eerste verzoek nog steeds liep en dat hij uitdrukkelijk verklaarde te vertrouwen dat hij opnieuw arbeidsongeschikt zou verklaard worden waardoor uit niets een verband opgemaakt kon worden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Hij ging niet in beroep tegen deze beslissing, maar keerde naar Albanië terug. Uit de aanvullende verklaringen dat verzoeker bij zijn tweede verzoek om internationale bescherming aflegt blijkt evenmin dat verzoeker met de Albanese autoriteiten of zijn medeburgers problemen ondervonden heeft, evenmin na zijn terugkeer naar Albanië. In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker dat zijn invaliditeitsuitkering stopgezet werd omdat hij met de media gesproken had, maar met een dergelijk betoog gaat hij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waarin duidelijk wordt aangegeven dat verzoeker reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming dit element aangehaald heeft maar toen gesteld heeft dat een dokter zich wou wreken daar verzoeker op de hoogte was van zijn affaire. Aldus legt de verzoekende partij geen éénduidige verklaringen af omtrent de redenen van de stopzetting van haar invaliditeitsuitkering.

7. Het hekelen van de motivering van de commissaris-generaal en het benadrukken van de waarachtigheid van zijn relaas kan voorts niet worden aangenomen als een concrete betwisting van de motivering in de bestreden beslissing.

8. Uit het loutere feit dat in de bestreden beslissing naar de (negatieve) beslissing inzake verzoekers eerdere verzoek wordt verwezen, kan geen vooringenomenheid worden afgeleid. De commissaris-generaal gaat, om zich een beeld te vormen van de situatie waarin verzoeker zich bevindt, alle objectieve gegevens na die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij eerdere verzoeken. Geen enkele wetsbepaling verbiedt dat in het kader van een volgend verzoek uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken bekend waren. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal vooringenomen zou zijn geweest of dat zijn verzoek niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, positief dan wel negatief, waardoor zij als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit bieden. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de ambtenaar van het Commissariaat-generaal in casu vooringenomen zou zijn geweest.

9. Gelet op de rechtspraak van Hof van Justitie valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51). Verzoeker toont ook niet aan dat hij bij terugkeer naar Albanië op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

10. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

11. De termijn waarbinnen de commissaris-generaal een beslissing moet nemen op grond van artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet is een termijn van orde. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Verder kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn bewering dat na die 10 dagen het CGVS niet meer bevoegd zou zijn om een dergelijke beslissing te nemen.

Verzoeker klaagt aan dat hij niet werd gehoord door het CGVS. Artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt echter dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van dezelfde wet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van deze wet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. De beslissing om een verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar zij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom hij toepassing maakt van voormelde bepaling.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoeker aan de DVZ heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidige verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Dat dit gehoor plaatsvond zonder de aanwezigheid van een advocaat doet hieraan geen afbreuk.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ in het kader van zijn huidig verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om hem voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de DVZ.

Verzoeker toont verder niet in concreto aan dat hij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die zij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

12. Verzoeker stelt dat zijn invaliditeitsuitkering werd stopgezet omdat hij in de media sprak over zijn vader, en benadrukt dat hieruit blijkt dat hij weldegelijk problemen had met de Albanese autoriteiten en dat hij geen beroep kan doen op hun bescherming. De Raad wijst op hetgeen de commissaris-generaal dienaangaande heeft vastgesteld in de bestreden beslissing: “U verwees weliswaar in het algemeen naar onderzoeksjournalisten die vermoord werden en herhaalde onder meer dat u in het verleden met de media contact had gehad. Bij uw eerste verzoek werd echter reeds vastgesteld dat u na uw contact met de media een houding had aangenomen die niet in overeenstemming te brengen was met een vrees voor vervolging of ernstige schade (CGVS, p. 8; p. 14-18). Ook uw houding zoals uiteengezet bij uw tweede verzoek is nog steeds niet in overeenstemming te brengen met een vrees bij terugkeer naar Albanië. Sinds uw eerste verzoek keerde u immers naar Albanië terug, waar u zich in uw huis waar u eerder had gewoond vestigde. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens uw verblijf in Albanië ook maar enig probleem met uw autoriteiten of met medeburgers zou hebben gekend (verklaring DVZ 2e VIB, vragen 16, 17 en 20).(...) Ook over uw geschrapte invaliditeitsuitkering – dit zou volgens uw verklaringen afgelegd in het kader van uw tweede verzoek te wijten zijn aan wraak omdat u met de media had gesproken – (verklaring 2e VIB, vraag 17) werd reeds in het kader van uw eerste verzoek uitspraak gedaan. U bracht in het kader van uw tweede verzoek hierover niet het minste nieuwe element aan dat de eerdere beoordeling van het Commissariaat-generaal zou kunnen wijzigen, wel integendeel. Uw opeenvolgende verklaringen hierover zijn immers niet coherent. Tijdens uw eerste verzoek verklaarde u namelijk enkel dat u door een dokter die het u kwalijk nam dat u weet had van een affaire die hij had, verkeerd gediagnosticeerd werd waardoor u de uitkering, die u voorheen wel kreeg, verloor. Nergens zei u toen dat uw invaliditeitsuitkering uit wraak omdat u met de media had gesproken geschrapt zou zijn (CGVS, p. 7-8).” Verzoeker werpt geen ander licht op het voorgaande.

13. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen lijken te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker lijkt evenmin aangetoond te hebben dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen lijken hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin te kunnen leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

15. De middelen lijken ongegrond."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 23 februari 2023 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De zaken met rolrs 16 en 17 worden tezamen opgeroepen.

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikkingen, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP'n zijn het niet eens met de analyse van de Raad. Zij stellen invalide mannen te zijn, hun uitkering/bestaansmiddelen zijn stopgezet ten gevolge van de activiteiten van hun vader en hun onderzoek. Hun vader is een vermoorde onderzoeksjournalist, hun problemen vloeien hieruit voort. De Raad heeft te weinig rekening gehouden met hun bijkomende verklaringen. Ook de Belgische staat heeft een aandeel bij het verdwijnen van hun vader en ze verwijzen hiervoor naar documenten van de rechtbank, er zijn 180 personen verdwenen en ze hebben hun DNA moeten geven. Ze geven aan dat ze in Albanië niet kunnen overleven zonder bijstand."

De Raad stelt vast dat verzoeker ter terechtzitting, met voormeld algemeen betoog, geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die aan (voormel)de in de beschikking van 24 januari 2023 opgenomen grond afbreuk (kunnen) doen.

Verzoeker beperkt zich immers tot het louter herhalen van eerder (en grotendeels reeds bij zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming) afgelegde verklaringen en al voorheen aangehaalde argumenten, zonder dat hij echter ook maar enigszins concreet ingaat op de grond in voormelde beschikking (waarbij in navolging van de commissaris-generaal en diens vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd), wordt vastgesteld en uitgebreid en concreet wordt toegelicht waarom de door verzoeker bij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming aangehaalde elementen niet kunnen worden aangenomen/beschouwd als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of artikel 48/4 van diezelfde wet.

Het louter niet eens zijn met de analyse van de Raad, zoals verzoeker aangeeft ter zitting, vormt geen dienstig betoog, en is dan ook geenszins van aard een ander licht te werpen op de in voormelde beschikking opgenomen grond. De algemene kritiek dat de Raad te weinig rekening heeft gehouden met verzoekers bijkomende verklaringen is evenmin van die aard en verzoeker laat bovendien geheel na deze ook maar enigszins te concretiseren en te onderbouwen, nu hij zelfs niet preciseert welke van zijn bijkomende verklaringen niet of onvoldoende in rekening zouden zijn gebracht. Dergelijke algemene en weinig of niet ernstige kritische uitlating doet (hoe) dan ook geen afbreuk aan de in de beschikking gedane vaststelling dat de door verzoeker in het kader van huidig volgend verzoek afgelegde verklaringen en de door hem bij huidig tweede verzoek neergelegde documenten geen nieuwe elementen betreffen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Verder beperkt verzoeker zich tot de algemene opmerking dat ook de Belgische staat een aandeel zou hebben bij het verdwijnen van hun vader, waarbij wordt verwezen naar documenten van de rechtbank, de verdwijning van 180 personen en het feit dat ze hun DNA hebben moeten geven, een algemene opmerking die in het verlengde ligt van de door verzoeker eerder afgelegde verklaringen, zonder dat verzoeker dit echter concreet betreft op de beschikking van 24 januari 2023, en zonder dat hij voorts nog enige valabel argument omtrent die beschikking aanbrengt.

De algemene opmerking tot slot dat verzoeker en zijn broer in Albanië niet kunnen overleven zonder bijstand, houdt geen verband met het Vluchtelingenverdrag of de criteria inzake subsidiaire bescherming, en houdt (hoe) dan ook op zich geenszins vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in. Dit vormt derhalve geenszins een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker (evenals zijn broer) voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bovendien werd reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek al ingegaan op en geoordeeld over (o.a.) verzoekers geschrapte invaliditeitsuitkering. De Raad herneemt in dit verband de grond in de beschikking van 24 januari 2023, met name puntje 12, waar in dit verband eerder het volgende werd opgemerkt:

“Verzoeker stelt dat zijn invaliditeitsuitkering werd stopgezet omdat hij in de media sprak over zijn vader, en benadrukt dat hieruit blijkt dat hij weldegelijk problemen had met de Albanese autoriteiten en dat hij geen beroep kan doen op hun bescherming. De Raad wijst op hetgeen de commissaris-generaal dienaangaande heeft vastgesteld in de bestreden beslissing: “U verwees weliswaar in het algemeen naar onderzoeksjournalisten die vermoord werden en herhaalde onder meer dat u in het verleden met de media contact had gehad. Bij uw eerste verzoek werd echter reeds vastgesteld dat u na uw contact met de media een houding had aangenomen die niet in overeenstemming te brengen was met een vrees voor vervolging of ernstige schade (CGVS, p. 8; p. 14-18). Ook uw houding zoals uiteengezet bij uw tweede verzoek is nog steeds niet in overeenstemming te brengen met een vrees bij terugkeer naar Albanië. Sinds uw eerste verzoek keerde u immers naar Albanië terug, waar u zich in uw huis waar u eerder had gewoond vestigde. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens uw verblijf in Albanië ook maar enig probleem met uw autoriteiten of met medeburgers zou hebben gekend (verklaring DVZ 2e VIB, vragen 16, 17 en 20).(...) Ook over uw geschrapte invaliditeitsuitkering – dit zou volgens uw verklaringen afgelegd in het kader van uw tweede verzoek te wijten zijn aan wraak omdat u met de media had gesproken – (verklaring 2e VIB, vraag 17) werd reeds in het kader van uw eerste verzoek uitspraak gedaan. U bracht in het kader van uw tweede verzoek hierover niet het minste nieuwe element aan dat de eerdere beoordeling van het Commissariaat-generaal zou kunnen wijzigen, wel integendeel. Uw opeenvolgende verklaringen hierover zijn immers niet coherent. Tijdens uw eerste verzoek verklaarde u namelijk enkel dat u door een dokter die het u kwalijk nam dat u weet had van een affaire die hij had, verkeerd gediagnosticeerd werd waardoor u de uitkering, die u voorheen wel kreeg, verloor. Nergens zei u toen dat uw invaliditeitsuitkering uit wraak

omdat u met de media had gesproken geschrapt zou zijn (CGVS, p. 7-8).". Verzoeker werpt geen ander licht op het voorgaande."

Verzoeker laat ter zitting geheel na hier een ander licht op te werpen. Hij gaat immers niet concreet in op die en de andere vaststellingen in de beschikking, waardoor hij deze geenszins in een ander daglicht plaatst, en onderneemt hiertoe zelfs geen ernstige poging. Die vaststellingen, zoals o.a. het feit dat zijn houding waaronder het feit dat hij na zijn eerste verzoek om internationale bescherming naar Albanië terugkeerde en er zich opnieuw vestigde in het huis waar hij eerder woonde geenszins in overeenstemming te brengen is met een vrees voor vervolging, blijven derhalve onverminderd overeind.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 24 januari 2023 opgenomen grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS